



Együtt nem megy,  
de külön sem...

# CLASH

csattanás

*fine*  
*selection*



NICOLE WILLIAMS

N I C O L E W I L L I A M S

# CLASH

c s a t t a n á s

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

*Minden kedves rajongómnak, a könyvesbloggereknek és az író barátaimnak, akik segítettek a Crasht azzá tenni, ami – aztán nem nyugodtak, amíg nem folytattam tovább Jude és Lucy történetét. Mindnyájatoknak elmondhatatlanul hálás vagyok.*

# ELSŐ FEJEZET

Azt mondják, hogy mindig pirkadat előtt a legnagyobb a sötétség. Hát én öt évig éltem sötétben. Én kitöltöttem a magam idejét a sötétben, nehéz idők voltak. Úgyhogy már hivatalosan is hátrahagytam a sötét dolgokat. Készen álltam a saját pirkadatomra, és a színpadon végigtáncolva ráeszméltem, hogy végre azt élem.

Nem hagyom, hogy az engem néző ezer emberre terelődjön a figyelmem. A nehéz végjátékhoz közeledve csak egyvalakinek táncoltam. A vakító fényektől nem láttam a reflektort, a teljesítménykényszer előrehajszolt, és a ruhám hajszálnyira volt attól, hogy megadja magát – de mindent félretettem, és csak neki táncoltam.

Az utolsó nagy allegro után pont abban a pillanatban érkeztem a talajra a balerinacipőmmel, amikor véget ért a zene.

Ez volt az. Az imádott pillanat. A másfél lélegzetvételnyi rezzenéstelen csend, mielőtt pukedlizem egyet, a közönség pedig tapsolni kezd. A két másodpercnyi szünet, amikor visszatekinthetek az idáig vezető véres, verejtékes és könnyes útra. *Szép munka volt, Lucy Larson!*

Szerettem volna, ha örökké tart ez a pillanat, ám elfogadtam olyannak, amilyen. Egy szusszanásnyi tökély, ami aztán elillan.

Mély lélegzetet véve felemeltem mindkét karomat, és pukedlizés közben felpillantottam. Pontosan úgy, ahogy Madame Fontaine tanította a lezárást. Előre és középre néztem. Mosoly bujkált a szám sarkában.

Lehetetlen volt nem mosolyogni, amikor Jude Ryder az első sor közepén ült.

Felugrott a helyéről, és úgy tapsolt, mintha azzal akarná betölteni a teret. Rám vigyorgott, a mosolyától pedig bukfcenezett egyet a gyomrom. Az emberek máris kíváncsian pillantottak rá, s amikor a székére felugorva teli torokból kezdte üvölni, hogy „bravó”, lesújtó pillantás lett a kíváncsiból.

Nem mintha engem zavart volna. Egy ideje már megtanultam, hogy Jude-dal lenni egyenlő a normák megszegésével. Megérte megfizetni ezt az árat, hogy velem legyek.

Még egyet pukedlizve ismét belenéztem a szemébe, és megtettem az elképzelhetlent. Hála istennek, Madame Fontaine nem volt ott aznap este, mert még felrobbant volna az örökké szoros kontyba fogott haja. Egyenesen rákacsintottam a tömeg fölé magasodó pasimra, aki úgy üdvrivalgott nekem, mintha éppen megmentettem volna a világot.

Kialudtak a fények. Még mielőtt lesiettem volna a színpadról, még hallottam, hogy Jude kiabál és fütyül egy kört. A műélvezet összes íratlan szabályát megszegte. Imádtam érte.

Mi mindent tök máshogy csináltunk, beleértve a kapcsolatunkat is.

– Megpróbálkoznál egyszer egy nem tökéletes előadással? Tudod, csak hogy mi ne tűnjünk olyan lámának – súgta oda nekem a függöny mögött Thomas, az egyik diák- és táncostársam.

– Megpróbálkozhatnék, de akkor hol maradna a poén? – súgtam vissza neki, miközben a következő táncos birtokba vette a színpadot.

Thomas gúnyos vigyorral odalökött nekem egy üveg vizet. Fél kézzel elkaptam, legyintettem vele egyet, hogy megköszönjem, majd az öltöző felé vettem az irányt, hogy nyújtsak és átöltözzek. Tíz percem volt az előadás végéig, és tapasztalatból tudtam, hogy Jude hátracsörtet hozzám, ha nem én megyek ki először megkeresni. Nem kifejezetten türelmes pasi, főleg egy műsor után. Engem az indított be leginkább, ha focizni láttam, őt pedig az, ha én táncolok.

Az öltözőbe osonva megfogtam a lábfejemet, és nekiálltam nyújtani a combizmomat, miközben átszökdécseltem a sarokba, hogy kikössem a balerinacipőmet. A fűzőmet tartó gumipánt, ami gondoskodott róla, hogy ne legyen sztriptíz az előadásomból, abban a pillanatban megadta magát, amikor oldalra nyújtottam a nyakamat. Ennél alkalmasabb időpontot nem is választhatott volna.

Amíg hátranyújtottam a frissen kiszabadított lábamat, kikötöttem a másik cipőmet is. Mindkettőt bedobtam a táskámba, amiből kivettem a farmeremet, a pulcsimat és a lovaglósizmamát. Péntek este volt, és mivel Jude másnap hazai pályán játszott, miénk volt az egész este. Kitervelt valamit, mert azt mondta, öltözzek melegen. Én szívesebben öltöztem volna meleg időhöz, de Jude mellett teljesen mindegy, mit húzok magamra. Ha rajtam múlik, inkább semmit sem húztam volna, de Jude Ryder, az erény bajnoka, nem volt vevő erre, amíg „helyre nem rakta a szarságait”.

Még sosem vártam ennyire, hogy a szarságok helyre legyenek rakva.

Kicsit hosszabb nyújtásra lett volna szükségem, de maximum két percem maradt, mielőtt számításom szerint Jude beront az öltözőbe. A hátam mögé nyúlva elkezdtem kioldani a fűzőmet. Merre járhatott Eve, az öltöztetőnk, amikor pont szükségem volt rá? Az a lány gyorsabban tud öltöztetni és vetköztetni, mint ahogy egy menő csávó lehúzza a sliccét a sportkocsijának hátsó ülésén.

Éppen ollót kerestem, hogy kiszabaduljak ebből a selyem kény-szerzubonyból, amikor valaki a vállamra tette a meleg kezét.

– Segíthetek esetleg? – vigyorgott rám Thomas, amikor hátrapil-lantottam.

– Ha gyorsan és hatékonyan tudsz segíteni, akkor igen, kérlek.  
Erre huncutabb lett a mosolya.

– Ha nők vetkőztetéséről van szó, akkor nekem a gyorsaság és a hatékonyság a legfontosabb.

– Hajrá, Mr. Fürge Ujjak – böktém oldalba.

– Igenis, asszonyom! – kezdett neki színpadias ujjropogtatással.

Thomasnak igaza volt: elképesztően gyorsan haladt a hadműve-lettel. Viszont nemtől függetlenül semmi bensőséges nincs abban, ha egy táncos segít öltözni vagy vetkőzni a másiknak. Ha az ember elég régóta táncol, akkor hozzászokik, hogy ezer kilométeres körze-ten belül az összes társát látja majdnem meztelenül. A tánc világá-ban nincs helye prüdériának.

– Mindjárt – mormolta a fűzőm aljánál járva.

Valami szellemes válaszon törtem a fejemet, amikor kivágódott az öltöző ajtaja.

– Mi a franc? – rikkantotta Jude égővörös arccal.

– Jude... – kezdtem bele.

– Halott ember vagy! – indult meg nagy elánnal Thomas felé.

Elé ugrottam, hogy két kézzel a kőkemény mellkasának támasz-kodjak.

– Jude! – kiabáltam. – Hagyd abba!

Köré fontam a karomat, hogy Thomasnak legyen esélye lelépni.

– Persze, abba hagyom – felelte Jude villogó fekete szemmel. – Majd ha ez a tahó tolószékben fog végiglejtetni a színpadon.

Már hónapok óta nem láttam, hogy kirobbant volna belőle a dühögő szörnyeteg. Elakadt a szavam, de csak egy pillanatra. Ez az a fajta düh, amiről anekdoták szólnak.

Jude gyengéden lefejtette magáról a karomat. Engem megkerülve rávetette magát Thomasra, aki elkerekedett szemmel, félig értetlenül, félig rettegvé állt a támadni készülő bika előtt. Az én erőm nem mérhető Jude-éhoz, mert még csak a tizede sincs, de akadnak más bevethető eszközeim. Elé ugrottam, aztán pedig rá, és olyan szorosan köré fontam a lábamat meg a karomat, ahogy csak bírtam.

Rögtön megtorpant, és megenyhült a gyilkos pillantása is – bár csak egy kicsit.

– Jude – mondtam higgadtan, aztán megvártam, hogy a szemembe nézzen. – Hagyd abba! – ismételtem. – Ő csak segített levenni a fellépőruhámot – mutattam Thomasra. – Megkértem rá. Sietni akartam az átöltözéssel, hogy minél hamarabb *veled* lehessenek. Úgyhogy ha nem akartál fél évet várni rám, inkább köszönetet kéne mondani neki.

Jude most rám szegezte a lesújtó tekintetét.

– Miért nem engem kértél meg, Luce? – kérdezte megfeszült állkapoccsal.

– Mert te nem voltál itt.

Úgy éreztem, hogy a nyilvánvalót taglalom. Ám ha erre volt szükség Jude észhez térítéséhez, ám legyen.

– Most már itt vagyok.

Megsimogattam az arcát.

– Igen, itt vagy – feleltem, és megvártam, hogy teljesen kitisztuljon a tekintete. Megint kezdte normális tempóban venni a levegőt. – Köszönöm a segítséget, Thomas – néztem hátra Thomasra, aki még



mindig úgy bámult Jude-ra, mintha az szét akarná szedni. – Később beszélünk.

Thomas ellépett mellettünk, közben pedig le sem vette a szemét Jude-ról.

– Persze, Lucy. Majd beszélünk.

– Jó éjt! – mosolyogtam rá.

– Csá, Pán Péter! – szólt utána Jude. – Majd én is beszélek veled.

Thomas már kint volt az ajtón, de kétségkívül meghallotta Jude legújabb csúfolódó fenyegetését.

Mélyet sóhajtvá végigsimítottam az arcán mindkét hüvelykujjammal.

– Mihez kezdjek veled, Jude Ryder?

Ez alighanem a kérdések kérdése. A mi kapcsolatunkban semmi sem könnyű. Leszámítva, hogy milyen könnyen egymásba estünk. Minden más olyan volt, mint egy kemény hegymenet. Sohasem éreztük, hogy olyan sokat haladnánk előre, de a megtett út mégis kárpótolt érte.

Jude a csípőmnél fogva talpra állított. Megfordított, hogy kifűzze a selyemszalagot a legalsó lyukakból. Ujjai alig érintették a bőrömet, de ez az „alig” pont elég volt, hogy forró szikrák pattogjanak a gyomromban.

– És én mihez kezdjek veled, Luce? – vágott vissza gondosan ki-mért hangon.

– Mivel szinte félmeztelenül állok előtted, a választ a fantáziádra bíznom – vontam fel a szemöldökömet.

Nem volt olyan lágy a tekintete, mint amikor meghitt pillanatban osztozunk. Nem görbült felfelé a szája sarka a várakozástól. Játsozta a szigorút.

– Ne csináld ezt többet, Luce! – hajtogatta össze a szalagot, mielőtt zsebre vágta.

– Mit? – vontam vállat. Úgy tettem, mintha nem érdekelne a dolog, de kezdett felmenni bennem a pumpa. Nem bírom, ha valaki lekezelően szól hozzám. Pláne, ha Jude.

– Tudod, mit.

Összeráncoltam a homlokomat.

– Miután szemlátomást csalódást okoztam neked, amúgy sem tenném meg újra. Miért kell külön kérni?

Szidtam magamat. Ha csípőből visszavágok neki, abból mindig csak a baj van. Semmi szükség nem volt rá, hogy bonyolítsuk a kapcsolatunkat Jude-dal, akkor meg miért kísértem ennyire a bonyodalmat?

Lassan vett egy mély lélegzetet. Láttam rajta, mekkora erőfeszítésbe kerül nyugton maradnia. Vette a fáradságot, hogy ne csináljon ebből az egészből ordítóbajnokságot. Én miért nem vettem?

– Ne engedd, hogy egy másik pasas segítsen a vetkőzésben! Akár harisnyás, akár nem – magyarázta résnyire szűkült tekintettel. – Ha akár egy zokni levételéhez is segítségre van szükséged, akkor nekem szólj! Ez az én dolgom.

Szuper. Visszatért a birtoklásvágytól fűtött, hatalmaskodó bébiszitter. Addig tagadja, ameddig csak akarja, de ez azt jelentette, hogy nem bízik bennem. Lehet, hogy hülyeség, de szerintem a bizalom egy kapcsolat alapja. Az a minden.

– Megértetted, Luce? – kérdezte, miután nem mondtam semmit.

Istenem, mennyire szerettem! A saját érdekemhez képest túlságosan is. Mégsem hagyhattam, hogy utasítgasson.

– Nem, Jude. Nem értettem meg.

Éreztem, hogy mindjárt eldobom az agyamat.

– Akár kint is várakozhatnál, amíg ezt sikerül felfognod, én pedig befejezem a vetkőzést. Egyedül – tettem hozzá.

Megtorpant. Látszott az arcán, hogy nem tudja, mi legyen. Végül bólintott.

– Oké. Odakint leszek.

– Azért, hogy elriaszd az összes többi hímneműt, aki esetleg segíthet a fellépőruhám levételében, vagy pedig azért, mert türelmesen és tisztelettudóan akarod várni a barátnődet? – Azzal elindultam a raskám felé.

Jude akkorát sóhajtott, mintha kínoznák.

– Mindkettő – válaszolta suttogásnál alig hangosabban, és becsukta maga mögött az ajtót.

Amikor kiment, eluralkodtak rajtam az érzések. Bűntudat. Sajnálkozás. Jó adag megbánással megspékelve.

Tudtam, mibe mászom bele, amikor Jude-dal összejöttünk a főiskola első évében. Önként, nyitott szemmel, boldogan másztam bele. Jude több szarságon van túl, mint amennyi bárkinek is kijuthatna egy élet alatt, ráadásul van pár olyan tulajdonsága, ami szélsőségesnek számít.

De az ember elfogadja a jóval járó rosszat. És ha Jude Ryder Jamiesonról van szó, mindig annyi jó gyűlt össze, hogy ha a rosszat nem is tudta teljesen kioltani, de legalább kiegyenlítette a dolgokat. Ha elromlott dolgokra akarok mutogatni, akár magamra is tudnék. Messze nem volnék hibátlan.

Megvolt a szépsége annak, hogy együtt vagyunk. Mint ahogy a belőle adódó problémák is megvoltak.

Én legalább annyi mindentől felhúztam magam, és legalább annyi démonnal küzdöttem a múltból, mint Jude. Amikor benne lángolt fel a düh, én hasonlóan reagáltam, és persze fordítva. Mint az elmúlt két percben.

Aztán a Jude-ra irányuló dühömet saját magam ellen fordítottam, mint mindig. Ha egy pillanatra hajlandó vagyok Jude negyvenhatos

Converse-ében állva szemlélni a helyzetet, én vajon mit mondtam vagy csináltam volna, ha arra nyitok be, hogy neki segít egy lány az öltözködésben?

A pulcsimba bújva rájöttem, hogy én sem reagáltam volna másképp. Sőt, már akcióba is léptek volna a karmaim, mire Jude szóra nyithatta volna a száját. A régi Jude – a Lucy előtti verzió – előbb intézte volna a seggbe rúgást, mint hogy kérdezzen. Az új Jude még mindig nem volt az indulatkezelés mestere, de legalább hagyta, hogy a szavak oldják meg a dolgokat az ütések helyett.

Haladás. Nyilvánvaló haladás, amit a kedvemért tett. Erre én mivel háláltam meg?

Azzal, hogy kiabáltam vele, és kidobtam az öltözőből.

Magamra kaptam a többi ruhámat, aztán begyűrtem a fellépőcuccot a táskámba. Nem vettem a fáradságot, hogy kibontsam a hajamat a fejfájdítóan szoros kontyból. Az arcomról sem mostam le a háromrétegnyi vakolatot.

Vele akartam lenni. Jude-hoz nem lehet elég gyorsan odaérni.

Kivágtam az ajtót.

Jude a szemközti falnak dőlve állt, és sugárzott róla a gyötrődés. Pont ugyanaz az érzés tükröződött az arcán, amiben én is vergődtem.

Félmosolyra húzódott a szája, miközben a tarkóját vakargatta.

A táskámat lelökve odasiettem hozzá, és olyan szorosan átöleltem, hogy az összes bordája nekinyomódott a mellkasomnak.

Ő ugyanolyan hévvel ölelt vissza, és talán még nagyobb megkönnyebbüléssel.

– Ne haragudj! – mondtam, miközben magamba szívtam az illatát. Az is olyan volt, mint ő: baljós, ám egyúttal édes is.

A fejem búbjára támasztotta az állát, és kifújta a levegőt.

– Te se haragudj!

## MÁSODIK FEJEZET

– *M* iért nem mondd meg, hová megyünk? – kérdeztem Jude mellé passzírozódva a régi furgonjában, miközben szinte minden porcikánk összeért.

Rávigyorgott a sötét útra, amin éppen zötykölődtünk. Akárhová tartottunk is, a vidéki környezet azt sugallta, hogy nem lehet majd olyan modern vívmányokra számítani, mint a térerő vagy a meleg víz.

– Mert élvezem a próbálkozásaidat, ahogy ki akarsz szedni belőlem – felelte rám pillantva. A szemében huncut öröm csillant.

Megint kihagyott tőle a szívem, csak hogy utána még hevesebben verjen.

– Tényleg?

Egyetértően hümmögött, aztán megnyalta az ajkát.

A KRESZ-oktatáson belém nevelt reflexek ellenére kikapcsoltam a biztonsági övem, és arrébb csúsztam az ülésen, hogy a másik ablakhoz nyomódjak.

– Még mindig élvezed?

A homlokát ráncolva rám nézett és felém nyúlt.

– Szerinted hová megyünk? – húzott vissza magához, de nem érte be ennyivel. Megragadta a jobb combomat, felemelte, és az ölébe ültetett. A furgon nem lassított, sőt felgyorsult, így a testem a motorral együtt remegett Jude-én.

– Szerintem én nem megyek sehova – suttogtam.

Összekulcsoltam az ujjaimat a tarkójánál. Éreztem a kormányt a hátamnál, és a teste keménységét máshol.

Fél szemét az úton tartotta, fél kezét pedig a kormányon, de a többi részével rám összpontosított.

– Ebben marhára igazad van.

Mosolyra húzódott a szája, ami aztán leolvadt, amikor megcsókoltam.

Nem nyögést hallatott, hanem annál valamivel mélyebb hangot, ami egyenesen a mellkasából szakadt fel, ahogy szétnyílt az ajkam, és bekúszott a nyelvem a szájába. Nem nagyon figyeltem a kocsira, de mintha megint gyorsabban mentünk volna.

Jude visszacsókolt. Minden mozdulatomat és nyelvcsapásomat vizsgonozta. Szabad keze a pulcsim alatt kalandozva felfelé haladt a hátamon. Meleg volt a tenyere, és egy kicsit száraz a műhelyben töltött napoktól meg a meccsektől.

A furgon ráfutott egy különösen alattomos bukkánóra, amitől az ülünk durván egymásnak csapódott. Forróság áradt szét a lábam között, és ezúttal belőlem tört fel az a mélyről jövő hang. Nem igazán tudatosult bennem annak a veszélye, hogy éppen egy sötét földúton hajtunk végig ötven-hatvan kilométer per órával, mert levettem a kezemet a tarkójáról, és megragadtam vele a pulóveremet. Ha ő nem teszi meg, akkor majd én megteszem. Kibújtam a pulcsiból, és félredobtam az ülésre.

– Luce! – méltatlankodott éppannyira elgyötört hangon, hogy tudtam: valamit nagyon jól csinálok. – Vezetni próbálok.

Képletesen szólva már annyiszor behúzta a féket, hogy ezúttal nem akartam hagyni.

– Én is – suttogtam a fülébe, aztán gyengéden szívogatni kezdtem a cimpáját.

Újabb hangot adott. Ezt már olyan hangerővel, hogy rezonált a mellkasa az enyémen.

– A fenébe vele! – mondta mindenféle habozás és bizonytalanság nélkül. Határozottan duruzsolta alattam.

Egyetlen ujjmozdulattal kikapcsolta a melltartómat, ami a vállamról lehullva Jude lába mellett landolt. Szája megint rátapadt az enyémemre, forrón és fáradhatatlanul. Nem kaptam levegőt. Nem is akartam, ha cserébe le kellett volna mondanom erről a csókról. Egyszerre érződött benne a szenvedélye, a szerelme és a birtoklási vágya. Ami egyébként kivitelezhetetlennek tűnt, de neki mégis sikerült. A teste jobban kifejezte az érzéseit, mint a szavai.

– Segítenél egy kicsit? – lehelte két csók között. Megfogta a kezeimet, és az ingének legfelső gombjához emelte. – Ha nem akarsz a kórházban végezni, a kormányt is fognom kell.

Elgyötört volt a hangja. Tudtam, hogy ha meg bírnék szólalni, az enyém is az volna.

– Érezni akarlak magamon, Luce – magyarázta, amikor az ujjaim elfelejtették, mit kéne csinálni.

Még két kézzel is nehezen ment a dolog. Egy hosszú csókba tellett, mire kiszabadítottam az első gombot. Méltóságteljes csaj vagyok – kivéve, ha Jude-ról van szó. Tőle kész vannak az idegeim meg a végtagjaim. Rájöttem, hogy így a határon is túl lennénk, mire végeznék,

szóval abbahagytam a csókolózást, hogy tudjak koncentrálni. Legalább egy kicsit.

Amikor elhúzódtam tőle, úgy nézett rám, hogy kis híján használhatatlan lettem tőle.

– Ez így tuti, hogy biztonságos? – kérdeztem. Rávettem magamat egy mély lélegzetre. Annyi oxigént kellett magamba szívnom, amennyit csak lehetett, mielőtt folytattam Jude-dal.

– Nem mintha engem zavarna, de szerintem a létező összes közlekedési szabályt megszegjük, pedig megígértettem veled, hogy ragaszkodsz a józan eszedhez.

Két újabb gomb kész, még néhány hátravan.

Elvagyorodtam. Újabb apróság, ami boldoggá tett.

Jude egy pillanatra elkomolyodott, amikor a szemembe nézett.

– Persze hogy biztonságban vagy, Luce – ígérte megint az utat figyelve. – Sohasem tennélek ki veszélynek. Sosem hagynám, hogy bármi is történjen veled – kántálta úgy, mint valami mantrát. – Tudod, ugye?

Jude képes még egy egyszerű kérdésből is nagy ügyet csinálni.

– Hát persze hogy tudom – pillantottam fel rá, aztán vissza a következő gombra. Nem hagytam, hogy a beszéd kikököntsön. – Csak rákérdeztem. Még egyszer sem fordult elő velem, hogy a sofőr ölében ülve egymást vetkőztessük hatvan kilométer per óránál. Szerettem volna biztonsági garanciát vagy jóváhagyást, mielőtt továbbmegyünk.

– Reméltem is, hogy még senki mással nem csináltál ilyet.

Már nyoma sem volt a hangjában a korábbi komolyságnak.

– A biztonsági garanciát pedig kipipálhatod – tette hozzá. – Hamarabb kezdtem vezetni, mint kiverni, Luce. Jobban tudok irányítani egy járművet, mint saját magamat.



– Bébi... – szólaltam meg az utolsó gomb után, mielőtt kihúztam volna az ingét a nadrágjából. – Mindig egyszerre olvadok el és borzongok meg a szavaidtól.

Félrehúztam az inget, aztán odaszorítottam a mellemet. A puhaságom beleolvadt a keménységébe. Apró verejtékcseppek borították a mellkasát, amik most már összekeveredtek az enyémmel. A kilométeróra megint többet mutatott.

– Sohasem akarnék csalódást okozni neked – ölelt át a szabad kezével.

Jude csak idáig engedte fajulni a dolgokat tavaly tavasz óta, amikor a ballagás előtt rájöttünk a családunk tragikusan összefonódó múltjára. A testem elfelejtette, hogyan kell levegőt venni, muszáj volt tudatosan felidézni.

– Soha nem is okozol – suttogtam mosolyogva, miközben a két kezem a kockás hasán vándorolt, és megállapodott a nadrágja derekánál. Na, ezt a gombot már sikerült Jude egyetlen meglepett levegővétele alatt elintézniem.

– Luce!

Figyelmeztetően csengett a hangja, de egyúttal hívogatóan is.

Úgy döntöttem, hogy inkább az utóbbit hallom meg belőle. Megfogtam a cipzárat, és lehúztam a sliccét. Nem tudtam, hogy meg akarom-e őrizni a pillanatot, vagy inkább azt szeretném, hogy teljesen feléméssen. A sliccet elintézve lejjebb húztam a farmer derekát, majd megint az ölébe ültem, hogy a lábam között érezzem a testének melegét.

Felnögyve fészkelődni kezdett alattam, amitől hallhatóan elakadt a lélegzetem.

– Bakker! – motyogta. Két kézzel szorosan átölelt, és rátaposott a fékre. Jobban fogott a biztonsági övnél.

– Azt hittem, bírod – jegyeztem meg önelégült mosollyal.

Szaporán hullámozott a mellkasa az enyémen.

– Tévedtem – válaszolta az enyémet tükröző vigyorral.

Aztán már a számon is volt a szája, és két tenyere közé vette az arcomat. Hozzám préselődött, így nekinyomódott a hátam a kormánykeréknek.

– Igen? – nyögtem ki. Egyszavas kérdésem nem igényelt bővebb magyarázatot. Egy ideje már kérdezgettem. Ma estig még egyszer sem mondott rá igent.

Éreztem, ahogy belemosolyog a számba, miközben a nyelve még egy pillanatig összefonódott a sajátommal. Olyan gyengéd határozottsággal tartotta az arcomat, ahogy csak tudta, majd hátrahúzódva a szemembe nézett.

– Naná, hogy igen! – felelte, de a mosolya egyszerre tükrözött várakozást és tépelődést.

Minden izmom megfeszült az izgalomtól. Ez az! Végre! Ez a pasi, aki több lánnyal feküdt le, mint amennyiről tudni akarok, végre megengedte magának, hogy lefeküdjön a barátnőjével.

– Biztos vagy benne? – kérdezte olyan képpel, mintha szétverne valamit, ha nemet mondanék.

– Annyira biztos vagyok benne, hogy egy héttel azután újrakezdttem a tablettát, miután megint összejöttünk – csúszkáltam fel-le az ülésben. Megint felnyögött, és hátravetette a fejét a támlának. – Te biztos vagy benne? – mozogtam még fürgébben, hogy kicsikarjam belőle a választ.

– Luce, annyira biztos vagyok benne, hogy elmentem kivizsgálásra, és már aznap, amikor újra összejöttünk, raktam egy óvszert a pénztárcámba... – mondta azzal az elgyötört vigyorral.

Az arcára tettem a kezemet, és végighúztam a hüvelykujjamat a járomcsontján futó sebhelyen. Csak őt akartam – mindenhogy,

ahogy egy lány akarhat egy fiút –, és most végre az enyém lehet úgy is, ahogy eddig még nem volt.

– Szeretlek, Jude!

Már csak ennyi mondandóm maradt.

– Szóval én vagyok a világ legszerencésebb flótása.

– Gyere! – mosolyogtam rá, és odahúztam a száját a számhoz. – Tudni akarom, hogyan szeretkezik a világ legszerencésebb flótása.

– Igenis, asszonyom – felelte, mielőtt megcsókolt.

Éppen elkezdett a farmerem gombjával bíbelődni, amikor egy másik kocsi vakító lámpája világított be hozzánk.

Felmordultam, és egyik karommal eltakartam a szememet, a másikkal pedig a mellemet.

– Francba! – pillantott hátra Jude a vállá fölött.

Kivágódott a másik furgon ajtaja, amit srácok hujjogása és kiabálása követett.

– Vártunk még valakit? – sóhajtottam fel, miközben egyik kezemmel a mellemet takarva lemásztam az öléből. Fájdalmas volt elszakadni attól, ami lehetett volna.

– Nem igazán – hajolt át a lábam fölött a pulcsimért. Átbújtatta a fejemen, utána megtartotta, amíg egyenként beledugtam a karomat is. Valahogy szúrósabbnak tűnt az anyag, mint öt perccel korábban. Jude mérges volt, az arcának minden szegletén látszott, de féken tartotta az indulatait. Ő irányította a szörnyeteg, nem pedig a szörnyeteg őt.

Pont felhúzza a sliccét, amikor valaki nekiugrott mellette az ajtónak.

– Ryder, öcsém! – kiabált be Jude egyik csapattársa az ablakon, és végigmért bennünket. – Űzöd az ipart az asszonnyal? – emelgette a szemöldökét a srác, amikor rám nézett. – Te szerencés flótás!

– Megmondtam... – pillantott rám önelégült mosollyal Jude.

.....

A lábamnál tűz ropogott, a fejem fölött csillagok ragyogtak, Jude szorosán magához ölelt, és a teljes főiskolai focicsapat szerenádozta a „Hey, Jude”-ot.

– Nem hiszem el, hogy a nagy estén, amit kitaláltál nekünk, több mint ötven focista is részt vesz – pillantottam fel a mellkasának dőlve, hogy lássa az arckifejezésemet. Jude el sem mozdult mellőlem, amióta felbukkantak a csapattársai. Csak egyszer ment el pisilni a fák közé.

– Bocs, bébi! – nyomott pusztit az összeráncolt homlokomra. – Azt hittem, lesz pár óránk kettesben, mielőtt előkerülnek ezek az állatok.

Pár óra? Én már tizenöt perccel is beértem volna.

A kornyikáló kórus eljutott a kaotikus végszóig, és az átmeneti csendet csoportos fingás zaja törte meg. Behunyt szemmel morogtam egyet, aztán befogtam az orromat.

– Hát ez elég béna volt, Ryder – rikkantotta a tábortűzön túlról Tony, Jude első számú mezőnyjátékosa. – Ha én vissza akarnék kapni egy lányt, semmiképpen se fizetném le a szobatársát, hogy csalogassa el egy buliba, ahol lenyomatok neki egy rakás régi szar dalt a DJ-vel, hogy kifejezzem a szűnni nem akaró érzéseimet.

Kinyitottam a szememet, hogy lesújtó pillantást vethessek Tonyra. Bírtam a gyereket, mert többnyire lehetetlen őt nem bírni. Ez viszont pont nem egy olyan eset.

– Én csak odamennék hozzá, hogy hé, szivi, mi a helyzet, szeretnél valami sikamlósat?

Tony ördögi mosolyt villantott rám.

– Tony! – szólalt meg Jude a vállamnál. – Mikor is fogadta vissza bármelyik exed a szánalmas seggedet?

Tony elfintorodott.

– Soha – vont vállat.

– Ennyi – mutatta fel a középső ujját Jude.

Engem szorosan becsavart a takaróba, úgyhogy amikor leeresztette a kezét, szóltam neki.

– Még egyszer, a kedvemért!

Jude még egyszer bemutatott Tony-nak, ezúttal Lucy Larson részéről tolmácsolva.

– Ne már, Lucy – magyarázkodott Tony, amíg a többiek rázkódtak a nevetéstől, néhányan pedig pillecukorral dobálták őt. – Tudom, hogy azt hiszed, hogy szerintem te vagy a béna. Pedig csak féltékeny vagyok, mert ötször jobb vagy Rydernél, és én is szeretnék egy nálam ötször jobb csajt magam mellé.

– Talán ha nem ejtenéd el folyton a labdát, és néha sikerülne túljutnod vele a vonalon, találhatnál magadnak egy csajt, aki hajlandó leadni a szintet a kedvedért – feleltem oldalra biccentett fejjel.

Jude beleröhögött a takaróba. A csapat többi tagja nem találta annyira poénosnak.

Tony felvonta a szemöldökét, felhúzta a pólója ujját, megcsókolta a nevésegesen hatalmas bicepszét, aztán megismételte a másikkal is.

– Ne utálj ennyire, Lucy! Még a végén le fogunk bukni Jude előtt, ha ennyire átlátszóan viselkedsz.

Aztán behúzta a nyakát, mert elrepült a feje mellett Jude majdnem teli sportitalos palackja.

– És holnap ne aggódj a vonal miatt, szivi! A csicskám lesz az a vonal.

– Arra nem vennék mérget.

Elmosolyodtam, mert már nem bírtam komoly arccal Tony színpadiasságát. Mindig olyan volt, mint egy egyszemélyes cirkusz. A marháskodást félretéve pedig bombajó szélső. Jude-dal ketten olyan rekordokat állítottak fel, amiket egy darabig senki sem fog megdönteni.

# **TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.**

Szívből ajánljuk,  
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!  
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST  
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

**NE HAGYD KI!**

Rendeld meg most a kiadónál!

**Még több jó könyv**

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Egyvalamit nem értek – bökte meg a mellette álló fiút, a csapat első számú kickerét, akit szerintem Kurtnak hívnak. Vagy talán Kirknek. De az is lehet, hogy Kentnek. Valami K betűs a neve. – Jude külsőre nagyjából csak hetes vagy nyolcas – méregette hunyorogva a pasimat, és közben az állát vakarta.

– Akkor te mínusz kettes vagy, Tony – suttoztam. Tényleg átkoztam az eget, amiért Jude csapattársaival kellett szócsatát vívunk ma este.

– Az ő személyisége mínusz tízes – folytatta Tony. – Akkor meg mi a fészkes fenéért az ő ajtaja előtt állnak sorban a jó nők?

– Erre van egy húszcentis érvem, Rufello – dőlt előre Jude.

Tony és a másik előbb Jude-ra néztek, aztán egymásra, végül hátravetett fejjel röhögni kezdtek.

Nagyjából a felénél Jude is csatlakozott hozzájuk.

De Tony egyik mondata pontosítást igényelt a számomra.

– Milyen jó nők állnak sorban Jude ajtaja előtt? – érdeklődtem lazának szánt hangon.

Tony abbahagyta a nevetést, rám nézett a sötét szemével, aztán rögtön a távolba révedt. Jude éppen annyira feszült meg körülöttem, hogy éreztem: valami nem stimmel.

– Te – mutatott rám Tony. – Te vagy a jó nő, aki sorban áll az ajtaja előtt.

Á, ezt nem vettem be. Láttam Tonyt majdnem sírni, amikor a végzős középiskolás VIP trófeája kettérepedt az egyik legendás házi-buliján, és még akkor is mosolygott. Most viszont nyoma sem volt az arcán vigyornak, ami azt jelentette, hogy leplezni próbál valamit.

– Te – ismételte, amikor a szemébe néztem.

– És Adriana Vix – tette hozzá a hátunk mögül Jude újabb csapattársa olyan hangon, mintha ő szívesen összegabalyodna a név tulajdonosával.